

Ugovor iz Amsterdama

U članku N, Ugovora o Europskoj uniji potpisanog u Maastrichtu, 07.02.1992. godine, napravljena je priprema za reviziju Ugovora 1996. godine. Shodno tome, 15 država članica sazvale su konferenciju vlada (IGC) u Turinu, 29.03.1996. godine, koja je pod predsjedništvom Italije, Irske i zatim Nizozemske izradila nacrt ugovora koji je usvojilo Amsterdamsko europsko vijeće 16/17.06.1997. godine. Unesene su samo male promjene prije no što su 02.10. ministri vanjskih poslova 15 država članica potpisali Ugovor u Amsterdamu. Nakon što su ga ratificirale sve države članice, Ugovor iz Amsterdama stupio je na snagu 01.05.1999. godine.

Sastajući se u sastavu šefova država ili vlada, posebna se pažnja poklanjala sljedećim temama: načinima na koji bi se Europu moglo približiti njenim građanima, stvaranje prostora slobode, sigurnosti i pravde; jačanje zajedničke i vanjske sigurnosne politike; provođenje reformi institucija i funkcioniranje same Unije kako bi postala demokratičnija i učinkovitija kod priprema za sljedeća proširenja koja bi uključivala države srednje i istočne Europe, Maltu i Cipar. Pregovore su također obilježila pitanja koja su postavljale određene države o tome koliko bi prikladno bilo omogućiti Europu koja se razvija u dvije brzine. Europska komisija sudjelovala je u svim tim pregovorima, dok je Europski parlament periodično bio obaviješten o tome što se događa.

Ugovor iz Amsterdama, koji je nastavak već postojećih ugovora, promijenio je određene odredbe Ugovora iz Maastrichta i drugih ugovora koji uspostavljaju europske zajednice i druge vezane članke. Ono što je bilo najupečatljivije, dozvolio je jačanje ljudskih prava unutar Unije, uključivanje zakonodavstva koje se tiče Schengena u zakonodavstvo Europske unije, opoziv djelomičnog ukidanja socijalnih politika u Ujedinjenom Kraljevstvu i uspostavljanje područja slobode, sigurnosti i pravde koje je omogućilo snažnije djelovanje u pitanjima vanjske politike.

Ipak, napredak koji je postignut Ugovorom iz Amsterdama, što se tiče institucija, bio je sve u svemu prilično ograničen. Stoga su se države članice složile da, prije no što se dogode nova proširenja, nastave s pregovorima o onim temama koje nisu dovršene do kraja upravljanja IGCa. Načelo pojačane suradnje također je uključeno u Ugovor kako bi se onim državama članicama koje žele intenzivniju suradnju to i omogućilo putem institucija Unije, a bez opasnosti po proces europskih integracija u cijelosti.

*Izvor: © CVCE www.cvce.eu